

Ξύπνα, Μυλλάρδε, κι' έρχεται κι' ο 'ξάδελφός ο Γιάννης...  
δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν οι πάντες εν όργάνοις.  
Ίως μί πόθον Ύπουργού κι' αυτός νά διαφλέγεται  
άφου Τρικουπής μάλιστα κι' 'ξάδελφός σου λέγεται.

Πλακόνει κάθε κοιλαράς και κάθε ντελικάτος,  
άπ' έξω προσκνήματα και στίφανα σου φέρνουν,  
μά νά κι' ο Σταμπολόπουλος ο στριφομοστακάτος,  
πού τώρα πιά εις τό κοντό ή νύρκις θά τον πέρνουν.

Δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν μέ φώσφορα και ζήτω...  
'μπορεί και τούτος Ύπουργός νά 'ή χαρτοφυλάκιον...  
κι' άν ήμουν Βουλευτής κι' 'έγω, παράξενον θά ήτο  
άν Ύπουργό δέν 'βάπτισαν κι' 'έμένα τό μαλάκιον.

## Z'

Ύμνοι αναξίφορμιγγες του πκλαίου Πινάδρου  
ίσεις την λύραν θίξετε κι' 'έμένα του γαιδάρου,  
και ψάλλετε τους μέλλοντας του Στέμματος Συμβούλους,  
πού σύρουν ύποζύγια όπισω των και δούλους.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται εις την ρωνήν 'Εκείνου  
μ' 'Ελλάς κλαδί 'στά χίρια των. μ' 'Ελλάς κλαδί 'στ' αύτιά,  
κι' έντός όλίγου έρχεται κι' ο Φώσκολος της Τήνου,  
ο μεθερμηνευόμενος σωστή κολορωτιά.

'Ακούω σύμμικτον βοήν, κυτώ μερράς ποικιλιάς...  
άρατε πάλιν, άρχοντες, Βουλευτηρίου πύλας,  
κι' ο Λόρδος εισέλδεται ως Βασιλεύς εν δόξη,  
πού τον λιμόν ύπόσχεται μακράν μας νά διώξη.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται μπουλούκια Βουλευτών  
κι' όρκίζονται μαζί μί σέ νά σώσουν την 'Ελλάδα,  
μά σύ τους βλέπει γύρω σου και λές καθ' 'εαυτόν :  
εχ ! άν δέν ειχε την ούρά όπισω ή χχλάδα.

## H'

Τί εύτυχίας χρόνοι !...  
και τό Ναπολεόνι  
ξηπίεται μέ χαρά,  
και 'στης Βουλής τās θύρας  
κουτάζω θεσθίρας  
νά παίξουν ταμπούρα.

Χειροκροτεί τό γένος  
κι' 'έγω κατακομμένος  
άπό την τεμπιλιά  
ξασπλών 'στά γρασιδιά  
και λούζω μέ θριστιά  
δους δέν λέν α' 'Ελλά.

'Ος όνος κορυφαίος  
μέ λύραν του 'Ορφείος  
και λίθους συγκινώ...  
την δόξαν όγκανίζω,  
τόν Λόρδον λιθανίζω,  
τόν Λόρδον προσκυνώ.

## Θ'

Σούτ, σούτ, κανίνας ταιμουδιά... ο νικητής κομμάται...  
σούτ, σούτ, κανίνας ταιμουδιά, κι' μη του τον Ξυπνάτ.  
Κομμάται κι' όνειρεύεται καλά μεγάλα χίλια  
και γύρω του χορηγηδούν λαγοί μέ πετραχίλια.

'Ακούει τον, παραμιλεί, μοιράζει τὰ ρουσιτίνα...  
σούτ, σούτ, κανίνας ταιμουδιά, κι' άς βουβαθούν τὰ χείλη...  
βλέπει πώς τρώγει τους λαγούς 'στά πάντε Βιλαιτίνα  
κι' άφνειν για τον Θόδωρο τό κάθε πετραχίλι.

## I'

Μην άρμισθής, Χαρίλαε, 'στών τίτλον του Σωτήρος,  
όίγου και συ ίπιθετα και τίτλον δωριάς,  
και κορωμένος πρόβαλε σάν Δεληγιάννης ήρωσ  
και Τσάρσ του Μεσολογγιού κι' άσπρη της Στερεάς.

'Στους τίτλους τον Θόδωρον, Χαρίλαε, μιμήσου,  
πού Ναπολιών γίνεται κι' άσπρη κι' άστροπλικί,  
'στης πλειονοψηφίας σου τὰ τρώπατα κομήςσου  
και κοτσονάτος Ξύπνης σάν 'Αγγλικό μπιετίκι.

'Όσους δέν κάμης Ύπουργούς μ' 'έλιπιάς παρηγόρησε,  
μήν πείση 'στών Κορόναρον ο φοβερός θυμός σου,  
μά και τον Τσελεπίτσαρν του Θεόδωρ διώξεις,  
δώς κι' 'έμέ τον κόπο μου δ,τ' είναι όρισμός σου.

### Όμογενής εν πρώτοισ και δυνωσ πατριώτης.

'Ο ιατρός Γεώργιος Κυριαζής πρό χρόνων  
'στό Βουκουρσίσι κατοικών, της Ρουμανίας πόλιν,  
και πατριώτης γνήσιος εις των μεγαλοφρόνων,  
'στό έθνος άφείρωσε περιουσιαν όλην,  
όπως μέ τό κεφάλαιον έκείνων των χρημάτων  
'στό Μεσολόγγι συστηθή Σχολή έπαγγελματιών.

Πατρίς, πατρίς, έφώναζαν οι Πινδαροι κι' Αίσχυλοι,  
και τρήγοντες εις τους ναούς έκτύπων τās άσπίδας,  
πατρίς, πατρίς, άναφωνούν και δημοφύλων χείλη,  
όσοι μεγθύν 'στης ξένης γής τās μαύρας καταγιάδας,  
κι' εις μόνον πόθος άσείστος τους φάγειν έκαι πέρα  
νά δώσουν και τό αιμά των εις την κοινήν μητέρα.

Πατρίς, πατρίς, άναφωνεί κι' ο πατριώτης όστος,  
πού σήμερα τον βλέπομεν γενναίον δωρητήν,  
κι' άξίζει στέφανον χρυσούν ο τίμιός του πλούτος,  
πού όι' αυτόν έμύχθησε μέ πᾶσαν άρετήν.

Ευχαριστίας όι κι' 'έγω του χρωστώ θεμμάς  
όι' όσα πρós άνάμνησιν έχάρεις κι' 'έμας,  
ταμβακοθήκην όηλαδή εξ όνυχος γνησίου  
και κομπολόγι σπάνιον άνταξίον Μουσείου.

Κι' όστις Ρωμηός εις τό έξής εις τās κλεινάς όρίσας  
κι' του α Ρωμηού τον Φασαλλην γυρνεί νά γνωρίση,  
τόν διαρκώς μέ πνεύματα και μέ σικιάς παλαιόντα,  
θά λίγη πώς έγνωρίσει εξ όνυχος τον λιόντα.